

τρεύτηκε το 1950, τον Ζαχαρία Γιαννό από την Κυθρέα και από το γάμο τους απέκτησαν δυο τέκνα, τον Αντρέα και τον Κώστα.

Η Ευανθία ήταν εγκατεστημένη στην Χρυσίδα και ζούσε μέχρι την 8^η εισβολή του Αττίλα εξαιτίας της οποίας εκτοπίστηκε, όπως και όλοι οι χωριανοί της και γενικότερα όλοι οι κάτοικοι του κατειλημμένου τμήματος της Βόρειας Κύπρου, και παρέμεινε πρόσφυγας στην Καλαθασό για μερικούς μήνες.

Ο σύζυγος της είχε την ατυχία να παραμείνει στην Κυθρέα και να φονευθεί εν ψυχρώ από περιοίκους Τουρκοκυπρίους, που εισήλασαν στο σπίτι του για ν' αρπάξουν ό,τι βρήκαν μπροστά τους. Μετά το θάνατο του συζύγου της τα δυο τέκνα της, που σπούδαζαν τότε στην Αθήνα προσπάθησαν και την έπεισαν να εγκατασταθεί στην Αθήνα και να περάσει μαζί τους το υπόλοιπο μέρος της ζωής της μέχρι του θανάτου της.

Ευτύχησε να δει τα τέκνα της επιστήμονες και αποκατεστημένους στην Αθήνα. Ο Αντρέας τέλειωσε τη Φυσικομαθηματική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και προσλήφθηκε έκτοτε στο ίδιο πανεπιστήμιο, όπου υπηρετεί με τον τίτλο του λέκτορα, εξαιτίας της υψηλής επίδοσης, που είχε στις σπουδές του. Νυμφεύθηκε την Ανθούλα Δημήτρου, που είναι χημικός και εργάζεται στην κρατική υπηρεσία στην Αθήνα. Από το γάμο τους απέκτησαν δυο

παιδιά. Ο μικρότερος Κώστας έχει τελειώσει μηχανολόγος-ηλεκτρολόγος το Μετσόβιο Πολυτεχνείο. Εργάζεται στο Γυμνάσιο Ζωγράφου με τον τίτλο του υποδιευθυντή. Νυμφεύθηκε τη Σταυρούλα Διαμαντίδου που είναι κρατική υπάλληλος και από το γάμο τους απέκτησαν μια θυγατέρα.

Η Ευανθία υπήρξε μια καλοκάγαθη και αξιοπρεπής κυρία, μια ψυχή αθώα και αμνησικάκη, μια εργατική και προσηθητική γυναίκα και έχαιρε εξαιρετικής εκτίμησης και απαρámιλλου σεβασμού σ' όλο το ευρύ κοινό της περιοχής Κυθρέας. Προσέφερε πολύτιμες εκδουλεύσεις σε γεωργικές εργασίες στην πατρική της οικογένεια και παρέσχε πολύτιμες υπηρεσίες στον αείμνηστο σύζυγο της που κατόρθωσε να αξιοποιήσει τεράστιες απομακρυσμένες περιοχές με ελαιόδενδρα που η αξιοποίησή τους ήταν πολύ προβληματική.

Είχε βαθειά ριζωμένη στην καρδιά της τα ιδανικά της θεόπνευστης χριστιανικής μας πίστης και ανελλιπώς παρακολουθούσε τη θεία λειτουργία, τα ιερά μυστήρια και τις λοιπές λειτουργικές τελετές στην εκκλησία του Τιμίου Σταυρού Χρυσίδας. Τα μηνύματα που μας έρχονταν από την Αθήνα μας βεβαίωναν πως κι εκεί στα περισσότερα από δώδεκα χρόνια που έζησε συνέχισε την ίδια προσήλωση στα θρησκευτικά της καθήκοντα.

Είθε η μνήμη της να παραμείνει αιωνία.

Χρ. Πέτσας

ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΣΤΑΥΡΑΚΗΣ

Γεννήθηκε στην ενορία Χρυσίδα της Κυθρέας στις 2 Οκτωβρίου 1905, από πατέρα τον Σταύρο Θεοχάρη και μητέρα την Ελένη Ι. Κολιού.

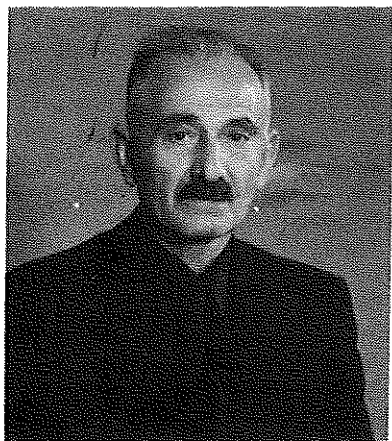
Μετά την αποφοίτηση του από το δημοτικό σχολείο, σαν άριστος μαθητής που ήταν, γράφτηκε στο Παγκύπριο Γυμνάσιο. Αναγκάστηκε όμως, λόγω οικογενειακών υποχρεώσεων να διακόψει τη φοίτηση του

στο τέλος της τρίτης τάξης και να ασχοληθεί με γεωργικές εργασίες βοηθώντας την πολυμελή οικογένεια του (οκτώ παιδιά), της οποίας ήταν το πρωτότοκο παιδί.

Το 1932 έγινε κοινοτάρχης Χρυσίδας, θέση την οποία διετήρησε μέχρι το 1984, δηλαδή υπηρέτησε την κοινότητα του για 52 χρόνια.

Παντρεύτηκε την 7/11/1943 την Πανα-

γιωτα Ι. Κωμοδρόμου από την Χρυσίδα. Απέκτησαν τέσσερα παιδιά, τον Γεώργιο την Σταυρούλλα, την Ανθούλα και τον Σταύρο. Στα τρία παιδιά του πρόσφερε Πανεπιστημιακή μόρφωση (δύο καθηγη-

Κυπριανός Σταυράκης

τές) και μια γεωπόνος), ενώ ο μικρότερος του γιος έπεσε μαχόμενος την 22 Ιουλίου 1974 κατά τη διάρκεια της Τουρκικής εισβολής, σε ηλικία 20 ετών.

Διετέλεσε κατά καιρούς μέλος της εκκλησιαστικής επιτροπής του ιερού ναού Τιμίου Σταυρού Χρυσίδας, άλλοτε ως πρόεδρος και άλλοτε ως ταμίας.

Η όλη του ζωή υπήρξε μια συνεχής και ποικιλότροπη προσφορά στην κοινότητα του, τόσο και τη θέση του σαν μέλους της

εκκλησιαστικής επιτροπής, όσο και σαν κοινοτάρχης.

Εμερίμνησε για τη δημιουργία εξαταξίου δημοτικής σχολείου στην κοινότητα του, όπως επίσης και την επιδιόρθωση και ανακαίνιση παρεκκλησίου του Ευαγγελιστή Λουκά. Πήρε ενεργό μέρος στον απελευθερωτικό αγώνα του 55-59.

Υπήρξε ιδρυτικό και δραστήριο μέλος της ΠΕΚ.

Στην ιδιωτική του ζωή, υποδειγματικός οικογενειάρχης, έκανε το καλύτερο για τα παιδιά του, προσφέροντας τους πανεπιστημιακή μόρφωση.

Η τουρκική εισβολή όμως κτύπησε σκληρά την οικογένεια του. Ο μικρότερος του γιος Σταύρος έπεσε μαχόμενος στο Τζιάος, σε ηλικία 20 ετών.

Τα τρία του αδέρφια εγκλωβίστηκαν στην Κυθρέα και ακολούθως σκοτώθηκαν από τους Τούρκους.

Τέσσερα παιδιά αυτών των αδελφών, άλλα σκοτώθηκαν και άλλα είναι αγνοούμενα.

Ακολούθησε το δρόμο της προσφυγιάς με συντριμμένη την καρδιά. Πως να χωρίσει ο νους του την τόση καταστροφή! Εγκεφαλικό επεισόδιο το 1983 τον αφήνει για τέσσερα σχεδόν χρόνια ανάπηρο σε μια καρέκλα. Για να έλθει τελικά στις 22 Μαρτίου 1987 το τέλος. Μακριά από της γη του που τόσο την αγαπούσε. Με την πίκρα και την μοναξιά της προσφυγιάς.

στοργικού πατέρα, ενός επιδέξιου αντιπροσωπευτικού παράγοντα της κοινότητας Χρυσίδας, ενός προσδευτικού γεωργού, ενός ζηλωτή των δημοσίων υποθέσεων, ενός κοινωνικού εργάτου που εμπνέετο πάντοτε από δημόσιο πνεύμα, ενός πατέρα του οποίου ο γιός έπεσε μαχόμενος υπερασπίζοντας την προσφιλή πατρίδα του.

Το τέκνο τούτο της φιλοπρόδοης Κωμόπολης της Κυθρέας που από χθες έχει εγκαταλείψει τα γήινα είναι ο Κυπριανός

ΟΚ. Χρ. Πέτσας είπε το πιο κάτω επικήδειο.

Πολύκλαυστε Κύπρο,

Μαζευτήκαμε όλοι μας στον ιερό τούτο χώρο για να παρακολουθήσουμε τη νεκρώσιμη ακολουθία και να συνοδεύσουμε την εκφορά μέχρι της τελευταίας του κατοικίας ενός πιστού συζύγου και

Σταυράκη που στο μακρό στάδιο της ζωής του έχει επιδείξει πλούσια οικογενειακή και κοινωνική δράση.

Τα εγκύκλια μαθήματα ο Κυπριανός διδάχθηκε στο Δημοτικό Σχολείο Χρυσίδας στο λίκνο τούτο των μουσών που ανέδειξε αξιόλογους εκπαιδευτικούς που κατόρθωσαν ν' ανεθούν σε ψηλές θέσεις της εκπαιδευτικής ιεραρχίας.

Στη συνέχεια γράφτηκε στο Παγκύπριο Γυμνάσιο, που φοίτησε μόνο για τρία χρόνια, υπερπηδώντας μια με την άλλη τις τάξεις του με άριστη επίδοση στα μαθήματα του. Μα δεν στάθηκε τυχερό να ολοκληρώσει τη γυμναστική του μόρφωση, γιατί υπήρχε μέσα του η παρόρμηση στη γη. Κρυφάναθε διαρκώς μέσα του ο σπινθήρας που τον έσπρωχνε στο γεωργικό επάγγελμα. Τον τραβούσαν από τα γράμματα, η καλλιέργεια των δένδρων, οι εποχιακές καλλιέργειες, η περιποίηση των ζώων, γιατί ανάμεσα σ' αυτές έζησε κι αναγίωθηκε και δεν τον άφηναν να τις εγκαταλείψει. Ήσουν Κύπρο το μεγαλύτερο παιδί της πολυμελούς σας οικογένειας και δεν μπορούσες να ησυχάσεις να βλέπεις τον πατέρα σου να θρανίζεται στις βαρετές εργασίες της γεωργίας, εσύ δε να περνάς ήσυχη τη ζωή σου στο διδασκαλικό επάγγελμα, όπως ήταν ο προορισμός όλων που ακολουθούσαν την ανθρωπιστική κλασική μόρφωση στην εποχή εκείνη.

Γι' αυτό εγκατέλειψες το σχολείο και αφοσιώθηκες με ζήλο στη γεωργία κι αναδείχθηκες ένας εξαιρετος γεωργός, ένας φιλοπρόοδος παραγωγός που οι καλλιέργειες σου ήταν πρότυπο ανάμεσα στους γεωργούς της περιοχής. Εκτός από τις εποχιακές καλλιέργειες ανάσπηρες ελαιόδενδρα σε εκτεταμένη κλίμακα και μάλιστα σε απομακρυσμένη περιοχή που η αξιοποίηση της ήταν πολύ προβληματική.

Νέος ένωσης την τύχη σου με την προσφιλή σου σύζυγο Παναγιώτα, που στάθηκε πολύτιμη σύντροφος. Ενώσατε από κοινού δυνάμεις για την ανάθρεψη των τεσσάρων

τέκνων σας. Διψασμένος εσύ για μάθηση γιατί εγκατέλειψες τα γράμματα, θάλθηκες με πάθος να δώσεις σ' αυτά ολοκληρωμένη μόρφωση και να επιτύχουν όλα τους να γίνουν επιστήμονες.

Αείμνηστε Κύπρο το ανήσυχο σου πνεύμα δεν ήταν δυνατό να περιορισθεί μόνο στην οικογενειακή δράση αλλά απλώθηκε και στον κοινωνικό τομέα. Ακολούθησες το παράδειγμα του αξιοσημείωνου πατέρα σου που για σειρά χρόνια ήταν κοινοτάρχης στη μικρή μας κοινότητα Χρυσίδας. Τον αντικατέστησες στα γεράματά του και εξυπηρέτησες τα κοινά πάνω από 50 χρόνια. Με τις ακατάβλητες προσπάθειες σου απέκτησε ξεχωριστό Δημοτικό σχολείο, γιατί ήταν σύμπλεγμα με την Κυθρέα και οι μαθητές εταλαιπωρούντο αφάνταστα εξαιτίας της απόστασως και του ανηφορικού δρόμου που διάνυαν καθημερινά. Όταν μετά χρόνια το τότε Γραφείο Παιδείας ζήτησε επίμονα την επανένωση των δυο σχολείων για εκπαιδευτικούς και οικονομικούς λόγους, αντέδρασες σθεναρά σε τούτη τη νέα προσπάθεια και όταν ο πρώτος επιθεωρητής του Γραφείου Παιδείας κ. Κώστας Λάπας στάληκε να σε πείσει, υποχώρησε άπρακτος, γιατί αντιλήφθηκε το αμετάπειστο των προσπαθειών του.

Επί της θητείας σου έγινε η διασωλήνωση νερού από τη δημόσια φαντάνα που προϋπήρχε, στα σπίτια που διευκόλυne την ύδρευση των κατοίκων και την καθαριότητα και τον ευπρεπισμό της κοινότητας.

Υπηρέτησες ακόμη για χρόνια την κοινότητα σαν επίτροπος στην εκκλησία του Τιμίου Σταυρού Χρυσίδας. Ήσουν τότε θυμούμαι συνεργάτης του μακαρίτη πατέρα μου που ήταν ταμίας και εσύ γραμματέας. Με πόση φειδώ και σύνεση διαχειρίζεσθε τα οικονομικά της εκκλησίας που προκαλούσε το θαυμασμό του τότε ελεγκτή της Ι. Αρχιεπισκοπής, αείμνηστου Κυρμίτη. Αξέχαστη μου έμεινε η καρποφόρα και αγαστή συνεργασία σας για ευπρεπισμό και ανακαίνιση της εκκλησίας. Τότε θάλ-